

PRATS I CAMPS

Camps ensopega

La xarxa es revolta contra el tancament de TV3 i la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions considera que el govern valencià s'extralimita amb la llei creada per a tallar les emissions.

El 17 de febrer a la nit quedava tallat el senyal de TV3 al País Valencià. La xarxa va canalitzar immediatament la indignació. Pantalles en negre, correus electrònics, convocatòries al Facebook i al Twitter bullint han mostrat la dimensió de la reacció ciutadana. I l'han traslladada també al carrer. I a les places. Es consolida un nou fenomen de mobilització social que neix a internet i que no és gens virtual.

Quan internet es fa real

FRANCESC ESTRELA

El Facebook ha servit també per a il·lustrar la cascada de mobilitzacions. Aquesta fotografia prové, precisament, de la xarxa: és València, el 21 de febrer, penjada al mur de Francesc Estrela.

Dilluns. Falten pocs minuts per a les set del vespre i als carrers que desemboquen a la plaça de la Mare de Déu de València s'hi detecta un moviment inusual. Hi ha gent amb dolçaines a l'esquena que hi avança amb una mena de determinació, xiquets amb la cara pintada, parelles serioses, joves que alcen un dibuix d'en Songoku. En arribar a la fita, la sorpresa: la plaça és plena.

És el dia que en fa quatre des que el govern de Francisco Camps va obligar a tallar TV3 al País Valencià. No sembla que hi hagi hagut prou temps d'organitzar una mobilització com aquesta, però resulta que sí. I la plaça de la Mare de Déu plena i els cartells fets a mà i la imaginació desbordant i el so de les dolçaines i el foc dels dimonis i la música i tot plegat acaba de donar la mesura de l'extensió de la indignació ciutadana. I de la capacitat de les xarxes socials que es trenen via internet per a donar resposta a la inquietud individual, al batec col·lectiu. I per a traslladar-lo també al carrer.

Ennegre.jpg. “Han tancat TV3 al País Valencià. Tanquem també <http://vilaweb.cat>.” Aquesta és la piulada que Vicent Partal, director del diari digital *VilaWeb*, feia el dia 17 de febrer, dijous. L'avís que n'havia passat una de grossa arribava pel Twitter. La xarxa es posava immediatament en ebullició. Les webs quedaven fosques. Es feia rebote el missatge per correu electrònic: “Animeu tothom a posar-se al seu perfil i als blogs i pàgines web una imatge semblant a la que us adjunte.” Era un quadrat negre. L'exemple es va escampar en progressió exponencial.

A les 21.47 hores havien fet tancar TV3. *VilaWeb* mostrava, des d'aleshores, una pantalla fosca, un missatge ex-

plicatiu, una finestra oberta al Twitter. Acció Cultural del País Valencià, l'entitat que durant 26 anys ha fet possible que el senyal de TV3 arribés al País Valencià, i les seves entitats germanes de la Federació Lull –Obra Cultural Balear i Òmnium Cultural–, seguien immediatament la idea. A partir d'aquí, com en una reacció en cascada, la xarxa es tenyia de negre.

“M'espantava molt una cosa que ara he vist que ha canviat un poc: el blaverisme del Principat, aquell trist *deixar caure* València. Així que vaig pensar que, essent com és *VilaWeb* un mitjà de referència a tot l'àmbit nacional, era una bona eina per a explicar què passava. I va eixir la idea de tancar: si els valencians es queden sense una finestra fonamental, expliquem-ho per l'exemple, tanquem una altra finestra a la resta i que es trobe què vol dir això.” Vicent Partal ens explica la gènesi d'aquella iniciativa, l'espurna que va acabar d'encendre la xarxa. Centenars de webs, de blogs, de tot, es van anar fonent en negre. Molts van prendre el mateix text que havia penjat *VilaWeb*, aquella línia amb els colors televisius sobre fons de nit. Uns altres van adaptar la pròpia iconografia a la nova situació. EL TEMPS, per exemple, va omplir la pantalla amb una portada de l'any 2007: tot en negre llevat de la capçalera i un missatge explícit: “no signal input”.

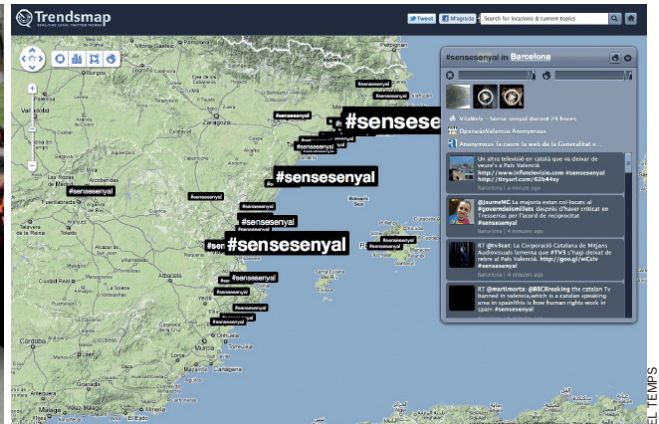
#sensesenyal. Per seguir els esdeveniments via Twitter, calia una etiqueta o *hashtag*, una expressió precedida del símbol del coixinet que permetés d'etiquetar els missatges que fessin referència al tancament de TV3. A algú de la redacció de *VilaWeb* se li va acudir *#sensesenyal*, i va tenir un èxit fulminant.

De fet, tal com explicita l'informe que l'observatori crític dels mitjans Media.cat feia públic la setmana passada (“L'apagada de TV3 al País Valencià i l'impacte de les xarxes socials d'internet”), aquest *hashtag* i, “en menor mesura, el *hashtag* *#volemTV3* i els conceptes ‘País Valencià’ i ‘TV3’, van situar-se entre els temes més comentats de Twitter” en l'àmbit estatal des del dia 17 a la nit fins al 20 de febrer. L'etiqueta va ser la més utilitzada al país.

De dalt a baix: una de les moltes mobilitzacions que han somogut el país: el 19 de febrer, a Pedreguer (Marina Alta); dues imatges de Castelló, el dia 20, a la plaça de Santa Clara; la pàgina en negre de *VilaWeb*; i la lectura del “manifest personal” de l'escriptor Manuel Baixauli, “O Camps o democràcia”, des d'un iPhone, a Barcelona, el 21.

A dalt, una quedada d'amics i dolçainers davant de les Corts valencianes, el 24 de febrer: nou èxit de convocatòria, i també via Facebook. A sota, les juntes directives d'Òmnium Cultural, agrupades a la segona trobada nacional de l'entitat, es manifesten contra el tall de TV3, el dia 19. Imatge de Trendsmap on quedava explicitat el mapa del país amb les piulades de #sensesenyal.

Un mapa extret de la web Trendsmap, on es calculen i s'il·lustren els impactes de les etiquetes sobre el territori, era d'allò més explícit: els Països Catalans hi quedaven clarament dibuixats. “Era espectacular, aquell mapa. Mostrava el hashtag més destacat a cada ciutat i, per la mida, el nombre de missatges de Twitter que duia eixa paraula. Veure-ho, constatar-ho, va ser com un somni”, relata Vicent Partal: “Vàrem veure el mapa del país perfectament real. I no l'havíem pintat nosaltres. Era el país, literalment explicat perquè la gent d'ací, de València o Barcelona, feia servir el Twitter i escrivia '#sensesenyal'. Em vaig emocionar.”

El 18 de febrer hi va haver el pic més alt en aquesta connexió. I va tenir repercussió. Fins al punt que es va posar de manifest com “les xarxes socials d'internet i, en particular, Twitter influeixen de manera remarcable a l'hora de situar l'apagada de TV3 en l'agenda temàtica dels mitjans” convencionals (que, fins

que no els hi va empènyer internet, no ho havien acabat de fer). La constatació de Media.cat rebla l'anàlisi amb una altra dada: al migdia d'aquell dia 18, #sensesenyal “va arribar a significar el 0,05 del trànsit mundial de Twitter”. Ens ho descriu Partal mateix, des de l'experiència concreta a VilaWeb: “Vam tenir una punta d'audiència increïble quan vam retransmetre en directe la conferència de premsa d'Acció Cultural.” La pantalla continuava a les fosques, però, al costat de la pluja de piulades, s'obria una finestra excepcional amb aquella declaració que arribava des del cor de València: “Va ser espectacular, les màquines treien fum pertot arreu, era molta gent mirant-ho alhora. Molta gent. Fins i tot vam tenir por que els servidors no ho aguantaren.”

Al costat d'aquest trànsit intens, un rumor va començar de seguida a prendre cos: Anonymous, la xarxa internacional de ciberactivistes, s'havia fet ressò del tancament i es preparava per a

burxar. A la tarda, efectivament, *queien* els llocs web de la Generalitat valenciana i del PP de Camps. Era l'anomenada, literalment, #operaciovalencia.

A la plaça. “Em va impressionar molt de veure el primer grup de persones concentrades davant del palau de la Generalitat amb una pancarta que deia ‘Sense senyal.’” Efectivament, tal com destaca Vicent Partal, de seguida es va constatar que aquella mobilització a la xarxa tenia base i translació reals. El dia 18 de febrer mateix es van convocar, via Facebook i Twitter, concentracions de rebuig. El degoteig de protestes al carrer ha estat constant d'aleshores ençà. N'hi ha hagut de multitudinàries, com la que es va dur a terme a Castelló de la Plana el dia 19, o la de la plaça de la Mare de Déu de València, el 21; n'hi ha hagut de simbòliques, com la de Montserrat, el mateix dia de la renovació de la flama de la llengua; n'hi ha hagut a les universitats i davant els ajuntaments,

La mobilització en xarxa estimula la creativitat. Juntament amb dues mostres de la cartellística que corre per la xarxa (la de sota, popularitzada des dels Ports), algunes de les pancartes exhibides a València: davant les Corts i a la plaça de la Mare de Déu.

a Nules, Pego, Alcoi i Reus, a Sueca, Gandia, Vilanova i la Geltrú o Albalat de la Ribera. Per exemple. I totes tenen un denominador comú: no les organitza ningú. O, més ben dit, sorgeixen de convocatòries espontànies sense cap organització concreta que les impulsi, s'escampen ràpidament per les xarxes socials, i tenen èxit.

“No sé a qui se li va acudir, sincerament. Va eixir. Ens va arribar un correu de Jordi Muñoz que li havia enviat Feliu Ventura, crec. No tinc ni idea de qui va ser el primer.” Des de l'Espai País Valencià, a Barcelona, ens desgranen la gènesi de la concentració que hi va haver a la cruïlla del passeig de Gràcia amb València, el 21 de febrer. Per què allà? Tampoc no se sap. Potser pels noms del carrers. L'entitat, sigui com sigui, va “reforçar i fer rebotar la convocatòria”, igualment via internet. Un cop a la concentració, es va decidir de llegir un manifest. Algú va proposar l'escrit que havia fet públic l'escriptor Manuel Baixauli, “O Camps o demo-

cràcia”. El van descarregar allà mateix i el van llegir des de l'iPhone.

Abans del correu electrònic, però, hi havia hagut el Facebook. Hem parlat amb Laia Pitarch, l'estudiant que, juntament amb la seva companya de pis, havia creat l'esdeveniment a la xarxa social: “Vam llegir a Racó Català que es feia una concentració a Barcelona de la qual molta gent no sabia res. Som de les Useres, estudiem a la UAB, no vam poder anar a la protesta que es va fer a Castelló i volíem manifestar-nos per tot això que passa.” Tan senzill i clar com això.

En el cas de València, la cadena és similar. “Ens ajuntàrem uns quants amics, aquell divendres, i decidírem de crear al Facebook la plataforma Sense Senyal.” Aquest grup de joves van aprofitar l'etiqueta ideada per *VilaWeb* i, d'entrada, en van fer una pàgina a la xarxa social “on la gent hi escrivia què pensava. Però de seguida vàrem veure que calia passar a l'acció, que feia falta alguna cosa real. I ens va semblar que en dos dies

hi havia temps perquè l'esdeveniment correguera pertot arreu. I així va nàixer la concentració de dilluns.” Ningú no s'esperava aquella plaça tan plena, però: “De cop vàrem veure que entitats i partits es començaven a unir i a fer córrer l'esdeveniment. Dissabte hi havia més de 20.000 persones que l'havien rebut, al Facebook. I més de 2.000 que hi confirmaven l'assistència.” Van escriure un correu electrònic: “Ha estat impressionant com ha pegat la volta. Fins i tot mon pare el va rebre de companys de feina. I me'l va enviar a mi!” Facebook, correu, webs i boca-orella van donar expressió a una indignació fins aleshores latent i més de 5.000 persones van omplir la plaça de la Mare de Déu, a València: “Això de TV3 ha estat la gota final. Gran part de la societat valenciana ja està farta del president que hi ha, de com ens tracten, com ens censuren. Si no ets valencià com ells volen ja no et deixen ser valencià. I n'estem farts.”

La xarxa possibilita la informació i la comunicació. I fa més ràpida la resposta. La concentració de Castelló del 19 de febrer es va convocar, també, en un pensat i fet. Gent de més edat proposava d'esperar una setmana, editar fullets, anar a explicar-ho als mercats... “No, ha de ser demà. Posem-ho al Facebook.” I així ho van fer. Iolanda M., de la comarca dels Ports, va participar en aquesta convocatòria: “Quan van tancar, dijous, vam decidir de no quedar-nos quietes. Som persones adultes i ens vam dir ‘acció-reacció-repercussió’. Calia fer-hi alguna cosa. La gent estava molt enfadada.” L'èxit de la convocatòria va sorprendre tothom: “Crec que és una càrrega de moltes circumstàncies i això és el punt final. Hi havia molta indignació: era fàcil que vinguera gent. Tanta, però, jo no m'ho esperava. He estat en unes quantes manifestacions de Castelló i hi ha hagut gent, però com això que es va veure aquest dia jo no ho havia vist mai.” Quan parlem amb Iolanda ja hi ha muntada una manifestació, pels mateixos mitjans, el dia 26. Com que han pres Songoku com a símbol de la protesta, abans d'acomiar-nos, ens diu, amb un somriure: “Espere que també anirà bé. Hi portarem el núvol kinton.”

Núria Cadenes